

Het enthousiasme-gen

SYBE I. RISPENS

Bestaat er een gen voor enthousiasme? Dat zou niet best zijn. Want in onze technische en zakelijke tijd hoort zoiets primitiefs als enthousiasme niet meer thuis. Enthousiasme is iets voor onontwikkelde inboorlingen, die zich laten bezielen door een of andere god. Of anders een eigenschap van filosofen en andere vaagneuzen, die de wereld weer eens anders willen gaan interpreteren. Een plaats waar enthousiasme natuurlijk nog wel mag, is in personeelsadvertenties, waar bedrijven vragen om 'enthousiaste medewerkers' - in de hoop daarmee naïeve figuren te vangen die zich vol geestdrift laten manipuleren.

Enthousiasme is in elk geval niets

voor wetenschappers. In de natuurwetenschap, zo zingt de hoogleraar moleculaire genetica Ronald Plasterk in zijn bundel verzamelde columns *Leven uit het lab* in allerlei toonaarden, gaat het om de rationele methode. Die gaat zo: je hebt de werkelijkheid,

die kunnen we tot op het laatste gen kennen door eraan te meten, uit die metingen komen feiten, en uit

die feiten bouwen we een wetenschappelijke theorie. Het hele proces is een kwestie van streng rationeel, zakelijk en systematisch te werk gaan: je zorgt ervoor dat je alleen uitgaat van deze zaak en van deze wereld en dat je alles verwerpt wat bij een hogere macht en een andere wereld hoort

RECENSIE

(hou dus kwakzalvers, de paus en God buiten de deur).

Je zou dan ook denken dat zoiets primitiefs als bezieling niet thuis-

hoort bij iemand die in een laboratorium leeft. Maar Ronald Plasterk schrijft met geestdrift, nee, met enthousiasme over zijn vakgebied, de moleculaire genetica. De verzamelde columns - die eerder in *Intermediair* en *de Volkskrant* zijn verschenen - bulkt ervan. De ene spitsvondige argumentatie volgt na de andere, hier een leuke gedachte, daar een aardige inval. Je hoeft het niet altijd eens te zijn met wat Plasterk, kijkend uit het raam van zijn lab, te binnen schiet, maar het is bijna altijd goed gedacht en goed opgeschreven. Of Plasterk een gen voor enthousiasme heeft? Zolang hij het ons niet in een reageerbuisje kan presenteren, moeten we genoeg nemen met het schriftelijk bewijs ervan: zijn columns. ■

Ronald Plasterk, *Leven uit het lab*. Prometheus, f 39,50